

Любі друзі! Багато народів захоплюються героїзмом і мужністю українського народу. Тож, ми вже зараз повинні працювати для відбудови, щоб і надалі прославляти нашу неймовірну Батьківщину.

Знання - це наша сила!

Коли лунає сирена-направляйтесь в укриття! Бережіть себе!

Шановні учні! Нагадую, що на виконанні вами завдання чекає моя електронна пошта:

kvasha.n.v@gmail.com або Вайбер чи Телеграм за номером: 093-74-98-200,

але не пізніше 20:00

Урок № 29

Дата: 20.02.2023

Тема: Політика коренізації та українізації

Мета: охарактеризувати політику коренізації та українізації; розвивати аналітичне мислення, навички, здібності пам'ять; виховувати інтерес до історичного минулого та патріотизм до Батьківщини

Хід уроку:

У 1923 р. було затверджено офіційним курсом партії в національному питанні політику коренізації. Вона здійснювалася більшовиками у 1920-х — 1930-х рр. і була спрямована на утвердження советської влади, комуністичної ідеології в національних республіках і районах країни силами підготовлених національних кадрів у доступних для місцевого населення формах. В УСРР коренізація реалізовувалася у формі українізації і коренізації національних меншин (поляків, німців, євреїв тощо). На місцях така політика набувала відповідних національних форм — «українізації», «білорусизації», «татаризації» тощо.

Українізація - політика спрямована на збільшення представництва українців в органах влади, культури, освіти, державних установ; розширення сфери застосування української мови в суспільстві; пробудження інтересу до національної української культури. Основна мета українізації - утвердження радянської влади в Україні, створення для неї національного підґрунтя.

Основними діячами політики українізації були наркоми освіти УСРР О. Шумський та М. Скрипник. Серед службовців державного апарату частка українців зросла, українська мова фактично перетворилась на державну мову УСРР. Українізація здійснювалася навіть за межами УСРР - у місцях компактного проживання українців, зокрема кубанський округ Північно-Кавказького краю.

Урок № 30

Дата: 20.02.2023

Тема: Політика коренізації та українізації

Мета: охарактеризувати політику коренізації та українізації; розвивати аналітичне мислення, навички, здібності пам'ять; виховувати інтерес до історичного минулого та патріотизм до Батьківщини

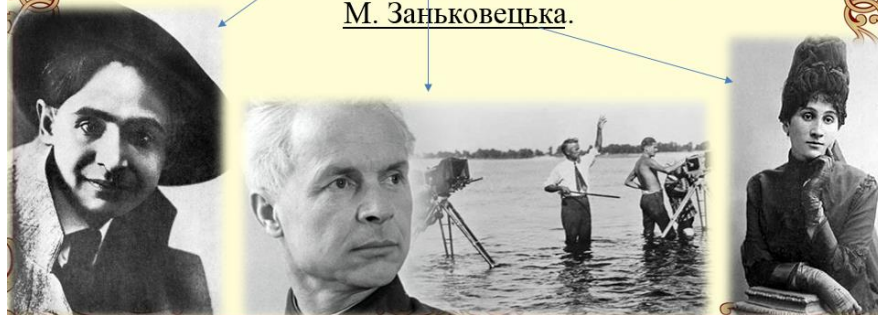
Хід уроку:

Важлива роль відводилась ліквідації неписьменності (лікнеп). Відсоток письменних у містах виріс удвоє, а на селі - більше ніж утричі. Було відкрито 7 тисяч вечірніх шкіл та гуртків.

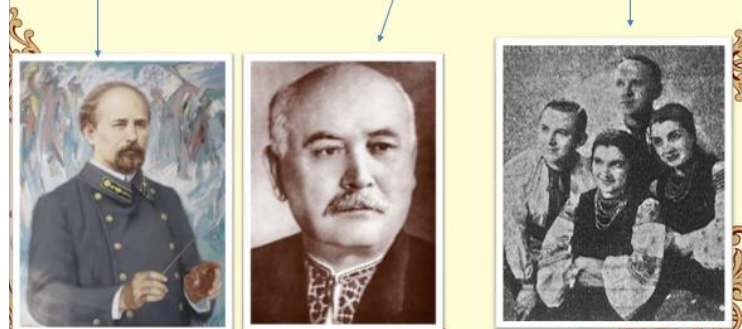
Чимало позитивних змін сталося в літературі, мистецтві. Виникали національні культурні літературні організації:

«Плуг»	1922 р.	Створене в Харкові 1922 р. під керівництвом С. Пилипенка. В об'єднаних ним гуртках працювало близько 200 письменників, які орієнтувались на селянство.
«Гарт»	1923 р.	В. Еллан-Блакитний, В. Сосюра, В. Поліщук, М. Йогансен, П. Тичина. О. Довженко, М. Хвильовий та інші. Метою організації, як зазначалося у статуті, було об'єднання українських пролетарських письменників та прагнення до створення єдиної інтернаціональної комуністичної культури.
«Ланка»	1924 р.	В організації працювали Б. Антоненко – Давидович, Г. Косинка, В. Підмогильний, Є. Плужник, Т. Осьмачка, Д. Фальківський. Письменники намагалися протистояти ідеологічному тиску, зберегти творчу незалежність. У 1926 р. «Ланка» реорганізувалась у МАРС – «Майстерню революційного слова»
«ВАПЛІТЕ»	1926 р.	Приймаючи офіційні вимоги комуністичної партії, в питаннях літературної політики ВАПЛІТЕ займало незалежну позицію і стояло на засадах творення нової української літератури кваліфікованими митцями, що ставили перед собою вимогу вдосконалення, засвоєння найкращих здобутків західноєвропейської культури.

Видатним діячем української сцени був Л. Курбас, який у березні 1922 р. організував унікальний театральний колектив "Березіль". Це був новий крок на шляху оновлення національного театру. В 1927 р. була створена Київська кіностудія. У 1920-ті рр. працювала Одеська кінофабрика, тут свій творчий шлях розпочав геній українського і світового кіномистецтва О. Довженко (фільми "Звенигора" і "Арсенал"). У театрі та в кіно успішно працювала М. Заньковецька.

Українську культуру збагатили творчість композиторів М. Леонтовича, К. Стеценка, Г. Верьовки, П. Козицького, І. Ревуцького. Популярними були хорова капела "Думка", Київський симфонічний ансамбль, національні театри опери та балету в Харкові, Києві та Одесі.

Бойчук Михайло (30.10.1882, с. Романівка, тепер Тербовлянського р-ну Тернопільської обл. — 13.07.1937) — видатний живописець-монументаліст і педагог, один із основоположників укр. монументального мистецтва. 1908 удосконалив свою майстерність у Парижі. 1917 — проф. УАМ, з 1924 — худ. ін-ту в Києві. Б. створив школу художників-монументалістів, т. зв. бойчуківців (Т. Бойчук, К. Гвоздик, С. Колос, І. Падалка та ін.), вміло поєднував впливи візантійського живопису з традиційними елементами укр. малювання. Під його керівництвом виконано розписи Луцьких казарм у Києві (1919), санаторію ВУЦВК на Хаджибейському лимані в Одесі (1928), Червонозаводського театру в Харкові (1933-1935). Б. — автор портретів Б. Лепкого і С. Жеромського (поч. XX ст.), ряду декорацій для вистав «Молодого театру» Л. Курбаса у Києві (1918). 1937 заарештований і засланий у концтабір, де й загинув.

Касіян Василь — український радянський художник, графік, народний художник СРСР, професор Київського художнього інституту, Герой Соціалістичної Праці

Микола Самокіш — український художник-баталіст, майстер анімалістичного жанру і графік

Федір Кричевський — український художник і педагог, заслужений діяч мистецтв УРСР. Один із засновників і перший ректор Української академії мистецтва.

↑ Федір Кричевський. Життя. Тринітис (Любов, Сім'я, Повернення). 1925–1927

Будівля Держпрому (1925-1928) в Харкові.

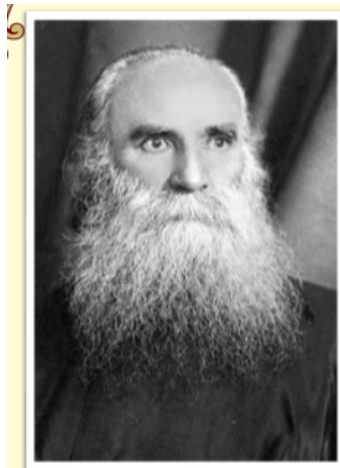

В одній з київських крамниць. 1926 р.

Київ в 1920-хрр.

митрополит Василь Липківський

Советська влада з перших днів свого утвердження в Україні вела відкриту антицерковну атеїстичну політику. Проте ще 14 жовтня 1921 р. з дозволу влади на Всеукраїнському православному синоді в Києві була створена незалежна від російської православної церкви національна церква - українська автокефальна православна церква (УАПЦ), очолював її митрополит Василь Липківський. Та вже у 1930 р. УАПЦ була ліквідована, а В. Липківського розстріляно.

Наприкінці 20-х років процес українізації, який постійно наштовхувався на перешкоди й спротив, практично припинився. Почався цілеспрямований наступ на всенациональне.

Питання для самоперевірки:

1. Коли було проголошено курс на коренізацію? Що він передбачав? Що стало причиною масового голоду 1921-1923 рр. в Україні? Чи досягла коренізація (українізація) своєї мети?

Домашнє завдання: дати відповіді на питання для самоперевірки, законспектувати матеріал з теми

Рекомендована література: Власов В.С. Історія України (рівень стандарту): підручник для 10 класу закладів загальної середньої освіти / В.С. Власов, С.В. Кульчицький. – Київ: Літера ЛТД, 2018. – 256 с.

Шановні учні! Нагадую, що на виконанні вами завдання чекає моя електронна пошта:
kvasha.n.v@gmail.com **або Вайбер чи Телеграм за номером: 093-74-98-200,**

але не пізніше 20:00